

af den indbetalte Kapital“. Efter min Mening maa det Spørgsmaal, om der først skal udbetales Tantieme, efter at Aktionærene har faaet Udbytte, være et indre Anliggende, som Aktionærene selv maa tage Stilling til paa deres Generalforsamlinger. Jeg synes ikke, at man egentlig opnaar nogen Sikkerhed for det offentlige eller for de forsikrede gennem en Bestemmelse herom.

I § 55 er der Tale om det Tilfælde, at Forsikringsraadet vil gribe ind overfor et Selskab. Selskabet kan da senest 14 Dage efter modtagen Underretning om dette Indgreb indanke Sagen for Ministeren for Industri, Handel og Søfart, hvis Afgørelse er endelig, og saafremt Selskabet inden den angivne Frist forlanger det, skal Sagen, forinden endelig Afgørelse træffes, af Ministeren forelægges et Nævn til Erklæring. Det kan jo være meget rigtigt, men det er sikkert ganske urigtigt, at dette Nævn paa 5 Medlemmer skal sammensættes saaledes, at Ministeren udnævner de tre, Forsikringsraadet det fjerde og Selskabet det femte Medlem. Til syvende og sidst bliver det maaske i Realiteten Forsikringsraadet, der udpeger de fire af de fem Medlemmer af det Nævn, der skal træffe Afgørelse i en Sag, hvor et Selskab staar overfor Forsikringsraadet. Dette kan ikke være en rigtig eller fornuftig Ordning. Det eneste rigtige vil efter min Mening være, hvis et Nævn skal bestaa af 5 Medlemmer, at Forsikringsraadet vælger de to, og Selskabet udpeger de to, og at disse fire saa i Forening vælger det femte Medlem. Men Ministerens Indflydelse bliver jo meget let Forsikringsraadets Indflydelse. Den her foreslaaede Ordning kan jeg ikke tænke mig skulde finde Tilslutning i Rigsdagen. — Det forekommer mig ogsaa at være en noget aparte Bestemmelse i Slutningen af samme Paragraf, at naar Raadet har fordret, at Selskabet skal træde i Likvidation, men Selskabet faar Medhold af dette Nævn, og Forsikringsraadet altsaa skal erklære Likvidationen for ophævet, skal Anmeldelse herom fra Raadet til Forsikringsregisteret bekostes af Selskabet. Det er dog meget urimeligt, naar det ved en nærmere Undersøgelse viser sig, at et Selskab har Ret i sin Modstand imod Forsikringsraadets Indgreb, at det saa skal betale noget for at faa denne Ret indført paa det Sted, hvor den skal indføres. Det synes at være en mærkelig Bestemmelse, og jeg haaber ikke, det er en Bestemmelse, som den højtærede Minister vil lægge afgørende Vægt paa.

Saa er der jo endelig § 74, som ogsaa

den ærede foregaaende Taler var inde paa, og som jeg ogsaa i Fjor beskæftigede mig med. Jeg kan ikke se, at det er rigtigt, at Loven ikke skal komme til Anvendelse paa gensidige Forsikringselskaber, hvis Omraade er snævert begrænset i faglig eller stedlig Henseende. Der er jo nemlig eller kan i hvert Fald meget let komme en uhyre Mængde Selskaber, der med Loven i Haand vil fordre sig stillet udenfor, navnlig naar de kan gøre gældende, at de er begrænset i faglig Henseende; og derved vil det meget let kunne hændes, at en Mængde Selskaber, som i allerhøjeste Grad kan trænge til et Tilsyn, kan unddrage sig dette, medens derimod en Række Selskaber, som vittelig ledes paa fortrinlig Maade, fordi de ikke kan komme ind under disse Undtagelsesbestemmelser i § 74, skal underkastes Tilsyn. Nu er der jo for et godt, velleddet Selskab ikke nogen som helst Betænkelighed ved at underkaste sig Tilsyn — det kan det sagtens taale; men der er noget urimeligt i, at et Selskab, hvis Portefeuille maaske er af samme Omfang som det gode Selskabs, men som faktisk er et daarligt Selskab, i Kraft af denne faglige Begrænsning — maaske ogsaa en stedlig Begrænsning — skal kunne unddrage sig Loven. Lad os f. Eks. — jeg tror, jeg nævnte det i Fjor — tage et Kreaturforsikringselskab, som spænder over hele Landet. Det er jo dog virkelig faglig begrænset, det kan ingen bestride, men det bør alligevel ikke undrages Tilsynet. Saaledes kan der nævnes en Række Eksempler — jeg tror, jeg var inde paa dem i Fjor. Man maa derfor efter min Mening her ind paa en anden Affattelse. Jeg forstaar meget godt, at visse Forsikringselskaber, som er fuldstændig gensidige, og som omfatter lad os sige Beboerne i et Sogn, holdes udenfor Lovens Omraade; men der maa altsaa findes Udtryk, som gør det muligt for saadanne Selskaber, hvis de ønsker det, at holdes udenfor, og jeg havde tænkt mig, at man havde anvendt noget af den lange Tid, der er hengaaet, siden Lovforslaget sidste Gang var til Behandling her, til at søge at finde bedre Udtryk for den Begrænsning, der skal til. I øvrigt tror jeg ikke, jeg er saa helt uenig med det ærede Medlem, som nylig talte, naar jeg siger, at saadanne Selskaber, som jeg her tænker paa, er paa den anden Side ogsaa Selskaber, hvor maaske Evnen til at føre Regnskab, gøre Status op og saa fremdeles er noget ringere, end den er i andre Selskaber, som har Ekspertes paa dette Omraade til deres Raadighed, og at det maaske ikke vilde